

Freeway

Freeway

Mark Vianen

Schrijver: Mark Vianen

Coverontwerp: Bregje Zijlstra/ Mark Vianen

Druk: 1e druk september 2022

ISBN: 9789464654943

Uitgever: Bregje Zijlstra

© Mark Vianen

*Aan mijn oma, Wilhelmina Gerarda Vianen-Schrijvers,
en mijn kinderen Suzanne, Peter en Sofia.*

1.

Het was een warme nazomerdag. De eerste bomen begonnen al tekenen te vertonen dat de herfst in aantocht was. Hun bladeren begonnen licht te verkleuren. De zon was al aan het zakken want het was al wat later op de dag. Op het terrein van de plaatselijke sloper van het stadje verscheen een grote schaduw. Deze bleek toe te behoren aan een vrachtwagen die aan kwam rijden met een nieuwe lading sloopauto's. Toen deze met knarsende remmen en een hoop gesis tot stilstand kwam stapte de chauffeur uit. Hij liet de motor draaien om straks de lading te lossen. Bij het kantoor aangekomen moest hij inwendig even lachen. Het kantoor bestond uit een grote knaloranje bouwkeet met rolluiken voor de ramen en op de enige deur die er was hadden ze een metalen plaat met 'kantoor' erop gespijkerd. Het bord hing scheef maar dit paste precies in het plaatje. Afgezien van de gigantische bouwkeet stonden er verder geen gebouwen. Onkruid tierde er welig en ongedierte gedijde ook goed op het zwaar verwaarloosde terrein. Her en der stonden wat verlaten caravans maar deze sloper had het voornamelijk op met auto's. Op een terrein van misschien wel vijf voetbalvelden stonden overal de wrakken verspreid. Sommige nog helemaal compleet maar de meeste waren al van hun vitale onderdelen verlost en zouden nooit meer over het asfalt razen. De heldere koplampen waren door de jaren heen dof en bruinig geworden wat de aanblik nogal troosteloos maakte. Een aantal auto's stond vreemd opgestapeld alsof degene die de vorkheftruck chauffeerde behoorlijk diep in het glaasje had gekeken. De glanzende lak van deze weghelden was verkleurd zodat het leek alsof er een grijze waas overheen hing. Stilzwijgend stonden de bolides met elk hun eigen verhaal te wachten. Wachtend op redding of de laatste rit naar de hoogovens.

De chauffeur klopte aan want hij wist dat dit wel werd gewaardeerd. "Binnen!" brulde een zware stem. Langzaam opende hij de deur en zag hoe de sigarettenrook om de deur naar buiten trok. Nadat de deur gesloten was en de rook zich als een benauwd kleed om hem heen wikkelde kreeg hij een enorme hoestbui. Hierop werd met een minachtend lachje gereageerd vanuit de hoek van de keet die nu ineens lang zo groot niet meer leek. "Ach kom, kun je niet tegen een beetje rook?" zei de zware stem vanuit de hoek. "Hoor eens even Ronne, ik kan daar niet tegen. Ik ben van kinds af al astmapatiënt."

Terwijl hij dit zei pakte hij een inhalator uit zijn broekzak, en drukte het knopje in en nam een hijs. "Oké, oké, maak je niet direct zo druk. We gaan wel even naar buiten." Dankbaar trok de chauffeur de deur open en stapte met tranen in de ogen naar buiten. Ronne kwam er vlak achteraan en keek de chauffeur minachtend aan toen die weer een hoestbui kreeg. "Vroeger had je tenminste echte kerels. Nou, wat heb je allemaal bij je?" Ronne liep met zijn handen in zijn zakken naar de vrachtwagen waarvan de motor nog rustig draaide. De chauffeur liep weer naast hem, hij kon weer goed ademen nu ze buiten waren. Hij hoopte niet weer die bouwkeet in te hoeven. Zijn blik dwaalde af naar de vingers van Ronne. Tussen de wijsvinger en de middelvinger zat de teeraanslag van de sigaretten die hij rookte. Ronne was al jaren een zware roker en er werd gekscherend gezegd dat hij al met de sigaret in de wieg lag. Niemand durfde Ronne aan te spreken op zijn gedrag. Hij was een lange brede man met een paar gemene donkere ogen die dwars door je heen leken te kijken. Er verschenen grijze plekken in zijn donkere krullende haar, wat hem niet misstond. Maar waar de meeste mensen toch de rillingen van kregen was het grillige litteken dat in het midden van zijn linker wenkbrauw begon en doorliep tot achter zijn oor. De verhalen gingen dat hij eens een zware vechtpartij had gehad met twee oud ijzer boeren en dat ze hem een slag met een ijzeren pijp hadden verkocht. Op de één of andere manier was hij ze toch de baas geworden. Hij had ze zijn terrein af weten te werken waarna hij nooit meer trammelant had gehad. Hij was altijd gauw klaar met onderhandelen als hij wat inkocht of verkocht. Meestal in zijn voordeel.

Ondertussen waren ze bij de lading aangekomen en bekeek hij de handelswaar. Er stonden zes auto's op de vrachtwagen. Vier Opels die hij wel kon gebruiken voor de export naar Polen. In Polen was veel vraag naar de motoren van Opel en ze gaven er ook een goed bedrag voor. De auto zou bij de paravaan doorgezaagd worden waardoor de neus loskwam van de rest. Zo konden er meer in een container. De rest ging naar de staalfabriek waar het verwerkt zou worden tot koelkastplaatwerk of iets dergelijks. De andere twee auto's waren een Volkswagen Golf die hij zo weer kon doorverkopen met zijn autohandel, en een rode Alfa Romeo 33 uit 1990. Het eerste model van de vernieuwde 33 serie van Alfa Romeo. De Alfa 33 heeft het merk Alfa Romeo van de ondergang gered, maar deze tijden waren allang voorbij en niemand keek nog naar deze modellen om. De meeste van

deze Alfa's waren compleet verrot en niks meer waard. Ook de onderdelen van zo'n auto leverden niet veel meer op. Ronne fronste zijn wenkbrauwen en keek de chauffeur aan. "Je weet dat ik hier niks aan heb. Die Italiaanse troep. Dit model roestte al in de folder toentertijd." "Ik hoopte dat je hem van me zou overnemen want ik kan hem nergens kwijt." Ronne keek nog eens naar de auto en een eigenaardig gevoel maakte zich van hem meester. Er zat geen spatje roest aan. Helemaal nergens. De lak was wel dof geworden maar verder leek er niks aan de hand. "Waar komt deze auto vandaan?" De chauffeur trok zijn schouders op. "Niemand weet waar hij wegkomt." "Hoezo? Hij komt toch ergens vandaan? Je probeert me toch niet voor de gek te houden hè?" En Ronne deed een stap in de richting van de chauffeur die al zenuwachtig werd. "Nee, ik houd je echt niet voor de gek. Weet je wat? Je mag hem er zo bijhebben. Alle papieren heb ik in de cabine van de truck liggen." Ronne dacht even na en stak toen zijn hand uit. "Goed. Ik neem de hele handel. Laad het spul er maar af dan zal ik de geldzaken even regelen." Toen hij terugliep naar zijn kantoor schoot hij de sigaret weg en de chauffeur haalde opgelucht adem. Niet alleen omdat Ronne wegliep maar ook omdat hij nu van de Alfa verlost was. De hele weg had hij het idee gehad dat iemand hem bekeek. Het enige wat hij had gezien als hij in de linker buiten spiegel keek was de linker koplamp geweest van de Alfa die hem aanstaarde. Hij had er een akelig gevoel van gekregen en had de spiegel verdraaid zodat hij het niet meer zag. En nu was hij van die auto af.

Tevreden zette hij de kraan die aan de vrachtwagen zat in werking en pakte een voor een de auto's eraf. De Alfa was als laatste aan de beurt en toen de kraan zijn kant uitdraaide haperde hij even. Nadat de hendel een paar keer verschoven werd door de chauffeur kwamen de klauwen steeds dichterbij de Alfa. Met een schok sloten ze zich om de auto en langzaam ging de kraan omhoog. De banden kwamen van de ondergrond los en de Alfa hing in de lucht. De kraan zwaaide de Alfa over de andere auto's heen en zou hem achteraan zetten. Toen de kraan langzaam zakte, knipperden de lichten van de Alfa een keer. De chauffeur schrok enorm en drukte te snel op de knop waarmee de klauwen de auto zouden loslaten. Deze kwam met een klap op de grond terecht en verdween in een stofwolk. De Alfa veerde even na en stond toen stil alsof er niets was gebeurd. De deur van de keet zwaaide open en Ronne stapte in een rookwolk naar buiten. "Wat gebeurt er?" "Oh, niks hoor. De auto's zijn afgeladen." "Mmm. Oké dan. De

papierwinkel is ingevuld." Argwanend keek Ronne naar de chauffeur en gaf hem een envelop met geld. "Bedankt Ronne. Dan ga ik weer en ben ik lekker op tijd thuis." Snel stapte de chauffeur in zijn vrachtauto en knikte met zijn hoofd naar Ronne. Die knikte en deed een stap terug. De vrachtwagen kwam in beweging en de banden wierpen stofwolkjes op.

Ronne draaide zich om en liep naar zijn handel toe. De auto's hadden lichte schade van de klauw die ze had opgetild, maar dat was geen ramp. Alleen de Alfa had geen enkele kras. "Misschien heeft hij hem er wel afgereden.", dacht hij. En weer kreeg Ronne een eigenaardig gevoel dat hij niet kon omschrijven. Helemaal tegen zijn natuur in wou hij de Alfa wel eens bekijken. Zijn hand omklemde de deurgreep en knarsend trok hij de deur open. De sleutel zat in het contact. Ronne ging eens zitten. Het dashboard en de stoelen waren bedekt met stof maar waren niet uitgeleefd. Hij stak zijn rechterhand uit om de sleutel om te draaien, maar hij vond niets. Verbaasd keek hij naar de stuurkolom en zag dat het contact links zat. "Die verdomde Italianen met hun vreemde grappen", mompelde hij in zichzelf. Met zijn linkerhand pakte hij de sleutel en draaide hem om. Tegelijkertijd viel zijn oog op het klokje dat het niet deed. "Verdomme, accu leeg.", dacht hij. Hij trok aan de greep van de motorkap en stapte weer uit. Accu's had hij genoeg, dus even een andere erin monteren was geen probleem. Maar de motorkap wilde niet open en hij zou zweren dat hij duidelijk de klik van de ontgrendeling had gehoord. Hij trok weer aan de greep van de motorkap en hoorde nu echt duidelijk de klik van de ontgrendeling. Met zijn rechterhand trok hij aan de motorkap maar die gaf geen centimeter mee. "Verdomme. Wat mankeert die auto?" Hij werd driftig schopte een deuk in de deur en liep weg.

Met een luide klap sloeg hij de deur van de keet achter zich dicht en Ronne had zijn sigaretten alweer gevonden. Hij nam een trekje en keek op zijn horloge. Met een kwartier zou hij de tent op slot gooien en naar huis gaan. Het was mooi geweest voor vandaag. Terwijl hij achter zijn bureau zat, dat door de jaren heen vol butsen en krassen was geraakt, gleden zijn blik onbewust naar buiten. Daar troffen zijn ogen de koplampen van de Alfa. Hoe langer hij bleef kijken des te meer be kroop hem een angstig gevoel. Hij kreeg een koude rilling en wende zijn blik af. Het kippenvel stond op zijn armen.

Plotseling stond hij op en pakte iets uit het grijze sleutelkastje dat aan de muur hing. Ronne nam het mee naar buiten, hij had een woeste blik

in zijn ogen. Hij kookte van binnen en dat kwam door die rot auto. Hij wist niet waarom maar voordat hij naar huis zou gaan, moest die auto van plek verhuisd zijn. De sleutel die hij had gepakt bleek toe te behoren aan een vorkheftruck en die kwam bulderend, blauwe rook brakend, tot leven. Het gevaarte schoot vooruit met de lange punten vervaarlijk op buikhoogte. Hij wilde dwars door de Alfa heen prikken en hem zo ver mogelijk wegslingeren. In zijn hoofd was een manisch stemmetje hysterisch aan het lachen en de grijns op zijn gezicht leek het bijna in tweeën te splijten. Het heftruckje reed op topsnelheid en kwam af en toe even los van de grond. Ronne reed op de linkerkant van de Alfa af en zou hem vol in de flank raken. Plotseling vielen de punten als een baksteen naar beneden en sloeg de motor af.

Verbijsterd keek Ronne toe hoe de punten onder de Alfa doorschoven en de heftruck met een zachte tik tegen de zijkant tot stilstand kwam. Dit had hij nog nooit meegemaakt. Zijn heftruck was nog nooit eerder afgeslagen en zeker met vol gas kon dit niet gebeuren. Voorzichtig draaide hij de sleutel om en na een paar slagen van de startmotor sloeg de motor weer aan. Lichtelijk verbaasd haalde Ronne de hendel van de punten over en tilde de Alfa op. "Dan maar zo.", dacht hij. En met de auto een halve meter boven de grond reed hij achteruit.

Langzaam reden ze tussen een rij auto's door en Ronne vond een mooi hoekje voor de Alfa, waar hij niet in het zicht zou staan. Hij liet hem zakken en reed weer achteruit richting de bouwkeet.

De Alfa stond met zijn neus enkele centimeters van een Opel Kadet af die zijn koplampen al had moeten afstaan en met zijn kont richting een BMW. Het geluid van de vorkheftruck verstomde en nadat de deur van de keet met een klap dichtsloeg was het weer stil op het getik van de afkoelende motor na. Er was nog een klik hoorbaar. Die was afkomstig van het contactslot van de Alfa. Ronne had hem nog op contact laten staan, maar hij draaide in een soepele beweging uit zichzelf terug naar off.

Nadat Ronne de hekken op slot had gedaan en naar huis was gegaan ging de zon langzaam onder. Er stak een wind op die huilend langs de autowrakken trok. Her en der was er geklepper te horen van kunststof delen die tegen de carrosserie geslagen werden. De Alfa baadde in een oranje gloed van het zonlicht, de auto leek bijna licht te geven. De lak van het portier begon te trillen net als de lucht doet op een hete zomerdag. Heel langzaam trok de deuk weg en nadat hij helemaal was verdwenen leek er een siddering door de Alfa te trekken. Het leek net

alsof er nooit een deuk had gezeten. Verder gebeurde er niets, de Alfa bleef als een stille getuige op zijn plek staan. Nadat de zon onder was gegaan en het helemaal donker was geworden leek de lak veranderd te zijn in zwart. Alsof er alleen maar een schaduw was. De sloperij was uitgestorven op een paar ratten na die achter een maaltijd aanzaten. Ze liepen in een wijde boog om de Alfa heen alsof er een onzichtbaar lint omheen getrokken was.

2.

Zo verstreek de tijd. De herfst zette door en het regende bijna alle dagen. De stoffige grond veranderde in een laag modder, waardoor de Alfa scheef begon weg te zakken. Zijn wielen waren helemaal in de modder gezakt en zijn assen raakten de grond, hij had iets weg van een gewonde soldaat die de strijd maar niet opgaf. Ronne had nooit meer naar de Alfa omgekeken en er geen moeite meer ingestoken. Maar altijd voelde hij de aanwezigheid van de auto. Dat gaf hem regelmatig een ongemakkelijk gevoel, maar zolang hij nog kon slapen maakte hij zich er niet druk om. Er was eens iemand geweest, voordat de boel in een modderbende veranderde, die onderdelen zocht voor zijn Alfa 33. Ronne had hem de plek aangewezen waar de onderdelen te vinden waren maar de man was beteuterd teruggekomen met de mededeling dat hij nergens bij had kunnen komen. "Alsof die auto dat niet wilde." Die zin spookte Ronne nog weleens door het hoofd.

De herfst ging over in de winter en het terrein werd in een witte deken gehuld waardoor het er bijna mooi uitzag. Er leken grote sneeuwhoppen te liggen maar zodra de dooi inzette in dit land van de zachte winters kwamen de karkassen van het autokerkhof weer tevoorschijn. De lak van de Alfa was dof geworden en daarmee leek ook alle trots uit de auto geslagen te zijn. Er verscheen groene aanslag op de rubbers en de ruiten leken wel geblinderd te zijn. Het natte voorjaar bracht een explosieve groei van onkruid met zich mee en dat stak algauw boven de bumpers van de Alfa uit.

De andere auto's die tegelijk met de Alfa waren gebracht waren allang in stukken gezaagd en op transport gezet. Naar Polen en de metaalfabriek. De VW Golf was verkocht, maar midden in de winter teruggebracht met een opgeblazen motor. De eigenaar was een jonge knul geweest die het gaspedaal wel had weten te vinden en zo de VW om zeep had geholpen. Hij werd geheel uit elkaar gesloopt en de onderdelen waar nog weleens vraag naar was kwamen in een stelling te liggen in een nieuwe loods die Ronne had laten plaatsen. Het begon zowaar op een professioneel bedrijf te lijken. Nadat het voorjaar was overgegaan in de zomer begon het onkruid te verdrogen. Het stopte met groeien en van de Alfa waren alleen de voorruit en het dak nog te zien.

Ronne was bezig het terrein op te schonen, hij had de oudere auto's

allemaal verkocht voor oud ijzer prijs. En nog verdiende hij eraan. Om dit te vieren liep hij rond met een dikke sigaar stevig tussen zijn tanden geklemd en er lag een grijns van genoeg op zijn gezicht. In zijn binnenzak had hij een flesje sterke drank waar hij af en toe van nipte. Zijn gezicht betrok toen hij ineens voor de Alfa stond. In gedachten verzonken was hij een stuk het terrein opgelopen en hij zag nu ineens het verkleurde dak boven het onkruid uitsteken. "Alleen die lastpost moet ik nog kwijt zien te raken." mompelde hij zachtjes en draaide zich weer om, niet van plan zijn dag te laten vergallen door een stuk blik.

Een paar dagen later kwam er een Audi 80 Avant het terrein oprijden. Het beetje grind dat er nog lag knarste onder de banden en een stofwolk stooft op. De auto stopte vlak voor de bouwkeet en de motor werd uitgezet. Een jongeman stapte uit. Hij knipperde even met zijn ogen omdat de zon fel weerkaatste in een stuk glas. Hij gooide het portier dicht en liep naar de ingang. Zijn bruine haar wapperde in de wind en om niet te veel stof in zijn gezicht te krijgen liep hij iets voorovergebogen. Hij klopte aan en nadat de zware stem van Ronne had geklonken ging hij naar binnen. De jongeman scheen geen last van de rook te hebben en liep naar Ronne die achter zijn beschadigde bureau zat. Ronne keek hem onderzoekend aan toen de jongeman zijn kant opkwam, hij was gekleed in een vale spijkerbroek en een t-shirt. "Wat moet je?". Zoals altijd was Ronne de vriendelijkheid zelve. De jongeman leek te schrikken maar deinsde niet terug. In plaats daarvan stak hij zijn hand uit, die Ronne automatisch en verbaasd aannam. "Mijn naam is Stefan. Ik had begrepen dat u auto's verkoopt voor een redelijke prijs?" "Ja dat klopt. Ik heb hier verscheidene staan. Ik loop wel even met je mee."

Samen gingen ze naar buiten waar de wind was gaan liggen. Stefan vond het heerlijk hoe de zon op zijn huid brandde en liep achter Ronne aan. Ze liepen naar een veldje waar het gras net was gemaaid en waar verschillende occasions stonden. Allemaal hadden ze nog gebruikssporen van de vorige eigenaar en onder één lag een grote zwarte plas olie. Die had Stefan al voor zichzelf afgeschreven. Ronne stak een verhaal af over een Fiat Panda. Die was altijd van een oud dametje geweest maar dat had moeten verhuizen naar een verzorgingstehuis. Stefan luisterde met een binnenpretje en zijn blik dwaalde af naar een Chevrolet Caprice. Een grote Amerikaan die er met matte zwarte lak stoer uitzag. Zelfs als hij stilstond dwong hij

respect af. Opeens werd zijn blik getrokken door een vaalrood dak dat roze begon te lijken. De antenne die in het midden voor op het dak stond was verbogen en hij kon niet door de ruiten heen kijken.

Langzaam liep hij ernaartoe.

Vanuit zijn ooghoeken zag Ronne dat Stefan naar de Alfa liep en hij kreunde inwendig. Stefan was bij de Alfa aangekomen en hij begon het onkruid dat om de auto heen was gegroeid plat te stampen. Na een minuut of vijf had hij het idee dat er genoeg ruimte was. Ronne had dit stilzwijgend aangekeken en een sigaret opgestoken. "Wat vind jij in godsnaam mooi aan zo'n auto?" vroeg Ronne met minachting in zijn stem. "He, wat zegt u?" "Wat jij mooi vindt aan die auto verdomme, je bent toch niet doof?" Stefan schrok van de blik die hem werd toegeworpen en hij schraapte zijn keel. "Nou het hele lijnenspel van de auto. Ik ben ervan overtuigd dat de Italianen een auto als deze met liefde ontwerpen. Ik was al langer op zoek naar zo'n model maar nadat ik er enkele bekeken had was de moed mij in de schoenen gezonken. Meestal zijn ze rond de tankdop doorgeroest, om over de balken nog maar te zwijgen." Terwijl hij dit zei, bukte hij zich en stak zijn hand onder de sideskirts door om aan de balken te voelen. Hij voelde de koele tectyl die het plaatwerk moest beschermen, en vond geen enkel gat of rot stukje. Langzaam begon er hoop in hem te gloren dat hij misschien een goeie 33 had gevonden. "Mijn beste jongen, ik kan je verzekeren dat je aan deze auto helemaal niks kunt doen." "Mag ik hem verder bekijken?" "Je doet maar wat je niet laten kunt." Stefan deed het voorportier open en wierp een vluchtige blik in de auto. "Alleen wat stoffig maar geen doorgesleten stoelen." dacht hij. Hij kneep eens in de zitting en trok toen aan de hendel van de motorkap. Ronne hoorde weer de klik van de ontgrendeling, net zoals hij die eerder had gehoord. Hij gniffelde. "Die krijg je nooit open. In geen honderd jaar." Stefan sloot het portier en liep naar de motorkap. Hij wist dat de motorkap achterstevoren openging en trok aan de klep. Knarsend ging de kap open en vol verbazing keek Stefan naar het motorblok. Achter hem hapte Ronne naar lucht en keek vol verbazing naar Stefan die de kap open had gekregen en hij deed een stapje dichterbij. Het brandschone motorblok deed hem naar de jongen kijken, die hem even verbaasd aankeek. "Hoelang staat die auto stil?" "Vanaf vorig jaar." Zenuwachtig tastte Ronne naar zijn sigaretten en werd iets rustiger toen zijn longen zich met rook vulden. "Enig idee waar de auto vandaan komt?" "Nee. Totaal niet."

"Mag ik hem proberen te starten?" Ronne deed een stapje terug. "Ga je gang." Stefan stapte in. Hij ging voorzichtig zitten en had direct de sleutel te pakken. Langzaam draaide hij de sleutel naar zich toe, hij zag de verklikkerlampjes even zwak oplichten en weer doven. Een paar seconden hield hij de sleutel vast en dacht dat de motor niet zou aanslaan doordat de accu waarschijnlijk leeg of kapot was. Op dat moment gloeiden de verklikkerlichtjes weer op en tergend langzaam kwam de startmotor op gang, begon steeds sneller te draaien totdat de motor met een paar luide knallen aansloeg. Stefan vond het geweldig. Ronne stond lijkleek te kijken naar de Alfa die tot leven was gekomen. Hij kreeg een hoestbui omdat de uitlaat blauwzwarte rook uitbraakte die de wind in zijn gezicht blies. De rook verspreidde zich en hulde een deel van het terrein in een donkere deken. Nadat Stefan een paar keer voorzichtig het gaspedaal had ingedrukt en het toerental omhooggeschoten en weer gedaald was, werd de rook minder. De uitlaat had een zware niet al te overheersende brom. Het klonk heerlijk sportief. Stefan zette de motor weer af en stapte uit. Hij keek Ronne eens aan en dacht dat de man ziek was geworden. "Gaat het wel goed met u?" "Nee, niet echt. Ik denk dat mijn broodje vis bedorven was." Hij durfde niets te zeggen over zijn poging de auto te starten. Wat zou die jongen wel niet van hem denken? "Wilt u even zitten of naar binnen?" "Nee bedankt. Het gaat geloof ik wel weer." "Oké, goed. Wat vraagt u voor de auto?" Nu het over geldzaken ging vermande Ronne zich weer. "Ik wil er tweehonderd euro voor hebben"

"Vindt u dat niet een beetje veel?" probeerde Stefan voorzichtig. "Nee, maar je mag hem ook laten staan." reageerde Ronne met een harde blik in zijn ogen. Stefan vond de prijs niet te hoog maar je kon altijd proberen af te dingen. Soms lukte hem dat, maar nu zeer zeker niet. "Nou goed dan. Ik wil hem wel hebben voor dat geld. Ik kan hem volgende week pas halen, want ik neem aan dat de keuring is verlopen." "Dat klopt." "Dan maak ik daar eerst nog een afspraak voor, voordat ik het kenteken overschrijf." Ze liepen bij de Alfa weg om de betaling af te handelen. In het kantoor had Ronne Stefan de kentekenpapieren gegeven en het geld in zijn achterzak gestoken. Hij was blij van de Alfa af te zijn en had nog een sigaartje gepakt. Stefan schudde hem nog eens de hand en zo namen de mannen afscheid van elkaar. De Alfa bleef stilletjes achter.

3.

Een week later kwam Stefan volgens afspraak weer terug. Zijn vader was erbij om te helpen en ze kwamen met een gehuurde autoambulance achter de Audi het terrein oprijden. Stefan zat aan de bijrijderskant omdat hij geen rijbewijs had om met de aanhanger te mogen rijden. Ronne kwam naar buiten met een sigaret tussen zijn lippen geklemd. "Zal ik mijn vorkheftruck even pakken om hem van zijn plek te krijgen?"

"Nee bedankt hoor. We trekken hem er met de lier wel uit." "Zelf weten." En met een argeloos zwaaigebaar ging Ronne op een dikke kei zitten om naar dit schouwspel te kijken. Stefans vader reed de aanhanger langzaam achteruit tot aan de plek waar eerder de Opel Kadet stond. Stefan pakte de stalen draad en rolde deze van de lier af. Hij maakte hem niet vast aan het trek oog van de Alfa, maar aan de vooras waar hij met veel moeite bij kon komen. Stel dat het trek oog af zou breken door de kracht die vrij zou komen. Dat risico wilde hij niet lopen. "Nou pap. Wat vind je ervan?" vroeg Stefan en gaf zijn vader een klap op de schouder. "Het is een kadaver. Je had gezegd dat hij als nieuw was." "Wacht maar af. Je ziet het zo wel." Stefan schakelde de elektronische lier aan en langzaam ging de kabel strakker staan. De lier begon het zwaar te krijgen want het kleine motortje brandde bijna door. Heel langzaam kwam de Alfa na bijna een jaar stilstand weer in beweging. De banden kropen voorzichtig uit de gaten waarin ze weggezakt waren en rolden langzaam naar de aanhanger. "Het gaat goed zo jongen.", zei zijn vader. De voorbanden waren bij de oprijplaten gekomen en langzaam kroop de auto verder omhoog. Nadat de Alfa op zijn plaats stond pakte Stefan de siorbanden om hem vast te zetten. Hij keek even onder de auto en zag dat hij vierwiel aangedreven was. "Wow, een Permanent 4. Die zijn zeldzaam." dacht hij. Hij trok de siorbanden strak en toen hij tevreden was gaf hij Ronne de papieren die hij had teruggekregen op het postkantoor toen de auto op zijn naam kwam. De verzekering was ook al geregeld, alleen de keuring nog. Die zou later in de week volgen. Ronne stak de papieren in zijn kontzak en hij stak een sigaret op. "Nou tot kijk dan maar. Veel succes ermee." zei hij en schudde Stefan de hand, die zich omdraaide en naar de auto liep waar zijn vader stond te wachten. "Kunnen we?" "Ja hoor pap. Trap het gas maar in." En daar gingen ze. De Audi draaide de weg op met de Alfa erachter aan. Alleen de vier

gaten in de grond herinnerde er nog aan dat de auto hier had gestaan. Later op de dag had Ronne ze dichtgegooid zodat hij er niet meer aan hoefde te denken.

Eenmaal thuisgekomen en nadat de Alfa was afgeladen, ging Stefan aan de slag met een emmer sop om de dikste aanslag van de auto af te krijgen. Het viel niet mee maar elke keer als hij met de spons over de lak ging, leek deze meer te gaan glimmen. En onder het wassen verbaasde Stefan zich erover geen enkel roestplekje of deukje te bespeuren. Nu de auto gewassen was zag hij er een stuk beter uit en leek de lak niet zo dof meer. Stefan pakte een fles Turtle wax en poetslappen en begon de Alfa met de hand te poetsen. Zijn vader kwam erbij staan en keek verbaasd toe hoe de rode lak weer helder werd. "Dat ziet er keurig uit jongen." En hij pakte ook een lap om te helpen met poetsen. Stefan begon te grijnzen. Ze leken er allebei plezier in te hebben om de rode kleur weer terug te krijgen en maakten grapjes naar elkaar toe. Het was erg gezellig. Nadat ze klaar waren, pakten ze een flesje Grolsch en dronken die lekker bij de Alfa. Wat een verschil, wat zag de auto er prachtig uit! "Het is niet te geloven hoe hij erbij staat." zei Stefans vader. Die had toch verwacht een kat in de zak te kopen voor dat geld. Tot nu toe viel het hem honderd procent mee maar hij maakte zich nog wel zorgen voor de keuring. "Om eerlijk te zijn, pap, had ik dit ook niet durven dromen. Ik ging er stiekem een beetje vanuit dat de auto gespoten moest worden. Nu de APK nog." Stefans vader knikte en gaf zijn zoon een schouderklopje waarna hij naar binnen liep. Stefan zat nog even alleen bij de Alfa en kon zijn ogen er niet vanaf houden. "Ik hoop dat je door de keuring komt, dan kan ik vrijdag boodschappen met je doen samen met oma." Op de een of andere manier leek Stefan hier vertrouwen in te hebben en ging ook naar binnen. De avond begon in te vallen en de Alfa stond te blinken op de oprit.

De dag van de keuring was aangebroken en Stefan was net zo nerveus als toen hij zijn eindexamenuitslag kreeg. Hij liep naar de Alfa toe en stak de sleutel aan de linkerkant in het contactslot. Nadat hij de sleutel had omgedraaid kwam de motor tot leven en de zware brom uit de uitlaat van deze boxer gaf je kippenvel. "Heerlijk", dacht Stefan en hij schakelde in de achteruit. Langzaam reed hij de oprit af en hij kreeg de schrik van zijn leven toen er luid toeterend een vrij nieuw type Volkswagen Golf rakelings achter hem langs reed. De auto stopte met piepende banden en Stefan kon het gedreun van de subwoofer horen

die in de kofferbak lag. Verschrikt keek Stefan hoe er een raampje omlaag werd gedraaid en een jongen hem begon uit te schelden. "Verdomme, jij lelijke klootzak. Bijna mijn nieuwe wagen aan gort gereden, jij lamlul." Een opgestoken middelvinger maakte de boodschap compleet. Stefan durfde niet zo goed te reageren en trok zijn schouders op. De jongen spuugde op de grond en trok met gierende banden op, zijn kameraden zaten achterin te lachen. Geschrokken en een beetje ontdaan reed Stefan verder achteruit de straat op en rustig reed hij naar het keuringstation. Stefan had telefonisch een afspraak gemaakt en de monteur die de keuring moest doen krabde zich achter zijn oren. "Alfa 33 uit 1990. Kenteken YZ-04-XY. Mompelde de man. "De meeste van dit type auto zijn vergaan door de roestduivel, of de versnellingsbak ligt aan gort. Om nog maar te zwijgen over het motorische gedeelte en de remmen." Op dat moment keek hij op, omdat hij een zware brom buiten dichterbij hoorde komen en hij wreef zich in zijn ogen bij het zien van de 33. Deze werd achteruit ingeparkeerd en hij zag een jongen uitstappen. Deze liep naar de garage en deed de deur open waarna er een belletje ging. De keurmeester liep direct naar de jongen toe en schudde hem de hand. "Bas is de naam." "Ik ben Stefan." "Trek in een kop koffie?" Stefan knikte. "Wat ziet die Alfa van jou er goed uit, zeg heb je hem gerestaureerd of zo?" "Nee hoor, ik heb hem voor 200 euro van de sloop gered." Bas slaakte een diepe zucht en zijn enthousiasme verdween als sneeuw voor de zon. "Ik zal de keuring vandaag doen. Je mag erbij zijn om te kijken, maar je mag ook rustig blijven zitten en je koffie lekker opdrinken." "Ik wil wel even kijken. Ik ben benieuwd hoe hij er verder uitziet." "Ik ook." dacht Bas. "Als ik je papieren en de sleutels mag?" "Tuurlijk. Alstublieft" Bas nam de sleutels aan en liep naar de Alfa. Hij keek vol bewondering naar de glanzende lak. Maar al gauw maakte de bewondering plaats voor een onheilspellend gevoel dat hij niet kon thuisbrengen. De Alfa was aan de voorkant wat verlaagd zodat het net leek alsof hij je elk moment kon bespringen, zoals een jachtluipaard dat doet. Hij zette deze gedachte van zich af en bromde in zichzelf dat hij eens moest ophouden naar griezelfilms te kijken. Bij de Alfa aangekomen pakte hij de portiergreep en opende het portier. Ook vanbinnen zag de Alfa er bewonderenswaardig uit en de portieren

waren ook aan de binnenkant gepoetst. Bas knikte goedkeurend. Hij ging zitten en wilde de sleutel in het contact doen maar kon dit niet vinden. Hij boog zijn hoofd opzij en kwam tot de ontdekking dat het contact links zat. "Die rare Italianen ook." Hij deed de sleutel in het contact en draaide hem om. Er gebeurde helemaal niets. "Daar heb je het gedonder al." Stefan sloeg het allemaal gade en zei zachtjes dat het allemaal goed zou komen. Bas maakte aanstalten om weer uit te stappen toen de motor uit zichzelf aansloeg. Van schrik liet hij de papieren vallen. Het hart klopte hem in de keel. "Vast een los relais." Hij probeerde logisch te redeneren wat hem goed afging. De rust keerde bij hem terug en de bloeddruk daalde naar normalere waarden. Hij zuchtte eens diep en pakte zijn papieren weer bij elkaar. "Dit is toch niet te filmen." dacht hij en keek rond of collega's hem misschien hadden gezien. Dit was niet het geval. Hij reed de auto de werkplaats in en zette hem op de brug. Even later stond Stefan er ook bij te kijken. De brug ging omhoog en alle punten van de APK werden gecontroleerd. Tijdens de controle verbaasde Bas zich erover dat er geen roest aan de bodem zat en dat er nergens stukken waren ingelast. Het leek of deze 33 zo van de fabrieksband was afgerold. "Je hebt een mooi karretje jongen, die moet je koesteren." "Dat doe ik ook. De 33 was de redder in nood voor Alfa. Hij verdient het om gekoesterd te worden." Bas knikte instemmend en liet de brug weer zakken. "APK goedgekeurd." zei Bas en gaf de papieren terug. Nadat de Alfa afgemeld was en er geen steekproef was, stapte Stefan dolgelukkig in zijn auto en reed weg. Bas keek de Alfa na tot hij uit het zicht was, hij was blij de auto voorlopig niet terug te zien. Toch bleef het voorval knagen. Hij pakte een beker koffie en een sigaretje en dacht er nog eens rustig over na.

Stefan reed rustig naar het centrum en zag hoe druk er werd gebouwd. Op het moment was hoogbouw helemaal in en de gebouwen begonnen veel op elkaar te lijken. De muren werden in grote kant-en-klare gedeeltes geplaatst en het metselwerk zoals je vroeger veel zag verdween steeds meer. De weg splitste zich om het verkeer sneller te laten doorstromen en Stefan stopte voor het rode stoplicht met zijn gedachten nog bij de metselaars. Hij schrok op van een zware bas en keek opzij. Daar stond de Volkswagen Golf naast hem met de jongens erin. Ze zaten elkaar op te fokken en meerdere malen werd het gaspedaal ingetrapt zodat de motor veel toeren maakte en daarna weer tot rust kwam. Stefan wist niet zo goed wat hij hiermee aan

moest. Plotseling voelde hij hoe het gaspedaal uit zichzelf zakte en hoorde de boxermotor brullen. Dit oversteeg de motor van de Golf en de jongens leken wat zenuwachtig te worden. Stefan was helemaal verbaasd over wat er gebeurde en kreeg het Spaans benauwd toen hij zag dat de radio uit zichzelf aanging en een kanaal opzocht waar Trance muziek werd gedraaid. De volumeknop draaide uit zichzelf en het leek alsof er een sub woofer in de Alfa lag. De binnenspiegel trilde vrolijk mee op de maat van de bas en Stefan kreeg de slappe lach om dit alles. De jongens in de Golf waren furieus, omdat ze dachten dat ze werden uitgelachen.

Een man van middelbare leeftijd sloeg het tafereel met plezier gade, hij moest denken aan de tijd dat hij jong was en menigeen er bij de stoplichten uittrok. "Die oude Alfa is geen partij voor die golf. Het verbaast me als hij nog vooruit komt." dacht hij. Het stoplicht sprong op groen en met spinnende wielen trok de Golf op. Op de voet gevolgd door de Alfa die er iets achter bleef rijden. De man die dacht dat de Alfa niet van zijn plek zou komen knipperde een keer met zijn ogen van verbazing. "Zelfs Alfa's kunnen veranderen." En hij keek beide auto's na voor zover mogelijk. Het gaspedaal van de Golf werd zover ingetrapt dat de toerenteller ver in het rood kwam te staan en de motor gierde het uit. Je zou verwachten dat het blok elk moment zou exploderen door dit geweld. Dit was nog wel de minste zorg van de chauffeur die tot zijn ongenoegen zag dat de Alfa hem makkelijk bijhield. De snelheid van beide auto's schoot omhoog en net toen hij dacht dat de Alfa het niet zou redden schoot deze hem voorbij alsof de Golf stilstond. Met wijd open ogen en monden keken de jongens de Alfa na, die in hoog tempo steeds verder van hen wegreed. Stefan werd tegen de rugleuning van zijn stoel gedrukt door deze snelheidsexplosie en even werd het hem wazig voor de ogen. Zijn maag zat zowat in zijn keel en hij had het gevoel dat zijn gezicht klapperde alsof hij een parachutesprong maakte. Met verbazing keek hij naar het naaldje van de snelheidsmeter dat doorging waar de cijfers stopten. Een bang gevoel be kroop hem en op dat moment minderde de Alfa vaart. De uitlaat knalde en roffelde terwijl de auto afremde op de motor. Stefan stopte aan de kant van de weg en sprong uit de auto. "Mijn god. De auto lijkt wel bezeten." dacht hij en ging bevend op de grond zitten. "Ik word gek." dacht hij en legde zijn gezicht in zijn handen. Heel langzaam rolde de Alfa naar Stefan en raakte met zijn bumper Stefans been aan, ten teken dat het goed was.

Stefan keek op en zoals hij de Alfa kalmeerde bij de APK- keuring, zo stelde de Alfa hem nu gerust. Het hoe en waarom begreep Stefan niet, maar hij voelde wel dat hij rustiger werd en er vergleed een glimlach over zijn gezicht. "Dit is dus jouw grote geheim." zei hij zachtjes. De Alfa knipperde een keer met de lichten. Het ijs was gebroken en Stefan voelde hoe een bijzonder en blij gevoel zich meester van hem maakte. Blij dat hij een goede vriend had en bijzonder omdat de Alfa h m min of meer had uitgekozen.

Stefan stapte weer in en ze reden naar het centrum. Voor een zebrapad stopten ze omdat er een jongedame overstak. Het was niet zomaar een jongedame, maar iemand op wie Stefan al een tijdje een oogje had maar hij durfde zijn gevoelens niet kenbaar te maken. Uit de radio kwam het liedje "Living Doll" gespeeld door The Sweet. Hij voelde zich net zoals de eerste keer op de kleuterschool toen hij zich verstopte achter de benen van zijn moeder. Het kostte de juffrouw toen al haar vakkennis om Stefan toch mee te krijgen het lokaal in. Stefan voelde zich zo ellendig als Mirjam vlakbij hem stond en hij durfde niks te zeggen. Hij zou haar graag eens mee uitwillen vragen. Op dat moment ging de claxon af en Mirjam keek Stefan recht aan. Het schaamrood steeg vanuit zijn nek omhoog en met een hoofd zo rood als een tomaat zat hij achter het stuur. Mirjam draaide haar hoofd even snel weer om zonder ook maar de moeite te nemen om hem te groeten. "O god. Daar zit ik lekker voor aap." En met een glimlach tikte hij het stuur aan. "Jij smiecht." Nadat Mirjam het zebrapad was overgestoken, reed de Alfa verder met de zware roffel uit de uitlaat en dat deed Mirjam even opkijken. "Die kneus heeft een mooie auto. Dat kan nog eens van pas komen." dacht ze en liep verder naar de stad. Onderweg werd ze door menigeen nagekeken als ze langsliep in haar korte rok en lange benen. Ze was mooi en dat wist ze. Ze kon een heleboel mensen om haar vinger wikkelen, voornamelijk van het mannelijke geslacht.

Stefan reed door het centrum en keek graag in de ruiten van de etalages hoe hij voorbijreed. Hij beleefde plezier aan elke meter en opeens viel zijn oog op de benzinemeter. Die zat nog helemaal vol. "Wonderbaarlijk, maar dat is alles aan deze auto." Toen Stefan thuiskwam deed zijn moeder open met zijn mobieltje in haar hand. "Wat moet je met zo'n ding als je hem niet bij je hebt?" "Tja, dat weet ik ook niet." "Peter heeft gebeld of je samen met hem naar voetbaltraining gaat. Hij wilde je oppikken met de auto." "Ik bel hem

direct terug om te zeggen dat dat niet hoeft.” “Zo`n vermoeden had ik al dus heb ik dat al tegen hem gezegd.” “Bedankt mam, je bent top.” Samen liepen ze naar binnen en even later gingen ze eten.

Aardappelen met spinazie. Stefan was niet zo gek op groentes maar vond spinazie wel lekker. Mits er een gekookt ei bij zat. Na het eten deed Stefan de vaat in de vaatwasmachine en vervolgens ging hij zijn voetbaltas pakken. Op weg naar de Alfa schoot Stefans vader hem nog even aan. “Jongen, kijk je wel uit met de biertjes na het trainen? Ik zou niet willen dat je trammelant krijgt.”

“Komt goed, pap. Ik doe voorzichtig.” Met een zwierig gebaar zette hij de voetbaltas op de achterbank van de Alfa en startte daarna de motor die gelijk aansloeg. Stefans vader grijnsde even toen hij de roffel hoorde en hij keek zijn zoon na. Ondanks dat de Alfa erg mooi was geworden, voelde hij toch iets van afkeer tegen de auto. Hij kon alleen niet zeggen wat het was. “Enfin, eerst maar even Lingo kijken.” Hij deed de voordeur dicht en ging voor de tv zitten.

Het ritje naar de voetbalclub duurde niet zolang en toen Stefan de Alfa op de parkeerplaats zette kwamen er juist ook een paar ploeggenoten aan. “Een Alfa, Stefan? Ik hoorde hem al aan komen roesten. Hahaha.” Lachend liepen de jongens naar de kantine en Stefan liep met ze mee maar kon niet echt om het grapje lachen. De waardevolle spullen werden in een bak gedaan en deze werd achter de bar gezet. Er werd veel gestolen uit de kleedkamers tegenwoordig en er werd op deze manier geprobeerd het terug te dringen. De jongens van het voetbalelftal kleedden zich om, maakten grapjes over en weer en kletsten wat. Vaak was Stefan gespreksonderwerp omdat hij nooit echt van zich afbeet. Maar nadat ze een paar keer de Alfa hadden afgekraakt was Stefan behoorlijk kwaad geworden en de jongens waren geschrokken van de blik in zijn ogen. Dit hadden ze van hem niet verwacht. Maar ze dachten er verder niet over na en liepen naar het trainingsveld. Het leek meer op een zandbak omdat het voetbalveld alle dagen werd gebruikt en het gras bijna geen kans kreeg om te groeien. In de winter was het een ramp om te trainen omdat de grond keihard was en elke stap die je zette dreunde je hele lichaam door vanwege de noppen onder de voetbalschoenen. Eerst moesten ze gezamenlijk de warming-up doen om spierblessures te voorkomen en om de teambuilding te bevorderen. Stefan trok veel op met Peter en ze gingen ook regelmatig samen stappen. Ze liepen samen warm en ondertussen bespraken ze de plannen voor het

weekeind. "We kunnen wel een keer naar Parkzicht gaan." zei Peter. "Ja best. Eens een keer wat anders. Als ze maar niet alleen Housemuziek draaien. Dan ben ik er zo mee klaar hoor." "Ach, kom op jôh. Je kan niet eeuwig in het verleden blijven hangen, hoor, met je ouwe muziek." zei Peter lachend. Stefan lachte en ze waren klaar met de warming up. De groep werd in twee kleinere groepen verdeeld zodat ze zes tegen zes konden spelen. De training duurde gewoonlijk een uur, maar de jongens waren zo fanatiek bezig dat de trainer ze langer liet doorgaan. Er vonden stevige duels plaats en af en toe werd er een gemene overtreding gemaakt. De stand was 2-2 en iedereen wilde winnen. Stefan rende naar het doel en de bal werd voorgezet. "Koppen Stefan!" werd er geschreeuwd. Hij sprong omhoog en raakte de bal, maar voelde tegelijkertijd een scherpe pijscheut door zijn neus schieten. De bal ging naast het doel, maar Stefan kreeg er even niks van mee omdat het hem zwart voor de ogen werd. In de verte hoorde hij de trainer schreeuwen. "Verdomme Chris. Waar is dat nou voor nodig?" Chris had in het kopduel Stefan een gemene elleboogstoot gegeven. Schouderophalend liep hij weg zonder een woord te zeggen. De trainer kwam op Stefan af en tikte hem op de schouder. "Gaat ie jongen?" "Ik weet het niet." Er druppelde bloed uit zijn neus. "Ga maar naar binnen en laat er even naar kijken. Peter! Loop even met hem mee wil je?" "Kom eraan." Samen liepen ze richting de kleedkamer. "Jezus Stefan. Dat was een enorme knal."

"Zeg dat wel. Ik dacht eerst dat ik mijn neus had gebroken. Het valt nog mee. Dat Chris en ik elkaar nou ziet zo mogen oké. Maar dit is belachelijk." "Hij is vast bang dat je zijn plek over gaat nemen. Je bent beter dan hij hoor."

"Hou nou maar op, slijmbal." Als een boer met kiespijn lachte hij even, zijn tanden waren rood verkleurd door het bloed. "Jezus. Je ziet er niet uit man." Stefan besloot een douche te nemen en net toen ze de kleedkamers in zouden gaan hoorde hij in de verte het fluitje dat de training was afgelopen. De jongens zouden gezamenlijk opruimen en dan ook gaan douchen. Stefan voelde hoe het warme water op zijn gezicht kletterde en voelde zich gelijk een stuk beter. Het bloeden was ondertussen gestopt en het werd dringen geblazen in de douche. Iedereen wilde gauw douchen en dan even aan de bar zitten. "Hey, Stefan. Heb je je kleine piemeltje ook op het veld laten liggen, mietje? Hahaha." zei Chris lachend en het halve team lachte mee. Stefan kon

wel door de grond zakken en stapte zwijgend onder de douche vandaan om zich te gaan afdrogen. Chris keek hem na met geniepigie ogen en ging op Stefans plek staan. Nadat Stefan aangekleed was, wachtte hij nog even op Peter en ze liepen samen naar de kantine om wat te gaan drinken. Stefan voelde hoofdpijn opkomen en ging aan de bar zitten. Peter bestelde twee biertjes en nadat Stefan zijn biertje op had, voelde hij de hoofdpijn al minder worden en nu bestelde hij een rondje. Af en toe rookte hij een sigaretje en praatte met Peter over de dingen die hem bezighielden. "Ik zag vandaag Mirjam lopen en vindt haar best leuk." "Stefan, begin daar niet aan. Ze is met de kont op de loop en de halve stad heeft haar al gehad. Chris ook en die scharrelt nog steeds met haar." "Dat meen je niet. Dat is wel de afknapper van de dag. Mijn beste vriend, je hebt mijn ogen geopend." Ondertussen hief Stefan zijn glas en proostte met Peter. Lachend dronken ze het biertje op en bestelden er nog een. Stefan was helemaal vergeten dat hij met de auto was en de biertjes smaakten goed.

Ze werden nauwlettend in de gaten gehouden door Chris die met zijn mobieltje de politie had gebeld en de mededeling had gedaan dat er later iemand met drank op met de auto zou gaan vertrekken, terwijl dit volstrekt onverantwoordelijk was. De agent aan de andere kant van de lijn bedankte voor de tip en had het gesprek afgesloten. Chris zorgde ervoor dat hij nuchter bleef, hij dronk cola. Hij wilde niet missen wat er komen zou. Stiekem gniffelde hij.

De kantine liep langzaam leeg zonder dat beide jongens er erg in hadden. De barman kondigde de laatste ronde aan. Hij was vrijwilliger en het werd tijd om naar huis te gaan. Het was al donker geworden en hij moest nog een stuk fietsen. "Fiets je met mij mee Peter?" vroeg de barman. "Is prima joh." Op dat moment schoot het Stefan te binnen dat hij met de auto was. Hij kon zichzelf wel voor de kop slaan en een lichte paniek maakte zich van hem meester. "Als ik maar niet hoeft te blazen." dacht hij. "Dan kan ik mijn papiertje inleveren." Hij liet het niet merken aan Peter, want hij wilde geen mietje lijken. "Ik ga alvast Peter." zei Stefan met dubbele tong. Opeens voelde hij zich straalbezopen. "Is goed. Rij je wel voorzichtig? Ik zou niet meer achter het stuur durven." "Het is maar een klein stukje." Stefan zei dit zonder al te veel overtuiging. Ze gaven elkaar de hand en Stefan pakte zijn tas.

Chris was even eerder naar buiten gegaan en zat te wachten in zijn Seat Leon. Daar kwam Stefan aan. Hij kon zien dat hij onvast ter been was en genoot van het moment. Hij zag hoe Stefan de tas op de